

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

Ústavný súd Slovenskej republiky na svojom neverejnom zasadnutí vo veci podnetu [REDAKOVANÉ], bytom [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ], týkajúceho sa nezákonného postupu Ministerstva zdravotníctva Slovenskej republiky rozhodol

t a k t o

Podnet [REDAKOVANÉ] na začatie konania o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e

Dňa 26. marca 1993 dostal Ústavný súd Slovenskej republiky podanie pána [REDAKOVANÉ], v ktorom požaduje zrušenie rozsudkov Okresného súdu v Prievidzi zo dňa 22. 8. 1991 (č. k. 8C 14/91-30) ako i rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 17. 12. 1991 (č. k. 15Co 454/91-43), v ktorom nevyhoveli jeho žiadosti o prikázanie úhrady výdavkov operačného výkonu v cudzine odporcom.

Pokiaľ ide o možné posúdenie uvedených rozsudkov Okresného a Krajského súdu, je potrebné uviesť, že Ústavný súd Slovenskej republiky nie je oprávnený rušiť ich rozhodnutia, prípadne nahrádzať ich rozhodnutia v občianskoprávných alebo trestnoprávných veciach svojimi vlastnými rozhodnutiami. Takéto konanie Ústavného súdu by zakladalo porušenie Ústavou zaručenej nezávislosti súdnej moci a bolo by i v príkrom rozpore s rešpektovaním princípu ústavnosti. Preto nie je možné, aby Ústavný súd Slovenskej republiky tiež "prikázal súdom tento problém vyriešiť", ako to požaduje navrhovateľ vo svojom podaní.

V odpovedi na výzvu sudcu navrhovateľ doplňuje svoje podanie požiadavkou, aby Ústavný súd Slovenskej republiky prikázal Ministerstvu zdravotníctva Slovenskej republiky vydanie rozhodnutia (súhlasu) na operáciu v zahraničí. Nevydanie takéhoto rozhodnutia považuje za porušenie svojho práva na slobodnú voľbu miesta zdravotníckeho zákroku.

Je potrebné uviesť, že v zmysle platnej právnej úpravy sa potrebná liečebno-preventívna starostlivosť poskytuje občanom v tuzemsku (zákon č. 20/1966 Zb. o starostlivosti o zdravie ľudu v znení neskorších predpisov a v úplnom znení pod číslom 96/1992 Zb.). Paragraf 67 ods. 1 uvedeného zákona však umožňuje, aby vo výnimočných a odôvodnených prípadoch mohlo Ministerstvo zdravotníctva vyslať chorého na liečenie 3o cudziny na účet štátu, ak mu nemožno poskytnúť liečenie doma. Výber osôb na liečenie sa riadi predovšetkým poradím zdravotnej naliehavosti.

Podrobné náležitosti postupu zdravotníckych a štátnych orgánov v takýchto prípadoch upravuje predovšetkým Smernica Ministerstva zdravotníctva a sociálnych vecí SSR z 1. 11. 1988 (č. Z. 5542/1988-B/11) o poskytovaní zdravotníckych služieb československým občanom pri ich cestách do zahraničia a v zahraničí (uverejnená v čiaske 16 Vestníka Ministerstva zdravotníctva a sociálnych vecí SSR zo dňa 16. 11. 1988). Z analýzy jej príslušných ustanovení (najmä ustanovenia paragrafov 14 až 18) však vyplýva, že návrhy na liečenie v cudzine vyhotovujú lekári a to na základe posúdenia celkového zdravotného stavu pacienta, posúdenia možnosti jeho liečenia na domácom území, zhodnotenia, či boli vyčerpané všetky dosiahnuteľné možnosti liečenia na území Slovenskej republiky a skonštatovania, či od liečenia v cudzine možno očakávať podstatné zlepšenie zdravotného stavu pacienta (§ 14 Smernice Ministerstva zdravotníctva).

Na základe uvedeného vyplýva, že rozhodovanie o tom, či je pre pacienta nutné domáce alebo zahraničné liečenie a či sú splnené všetky podmienky pre poskytnutie zahraničného liečenia, je v rukách zdravotníckych orgánov a príslušných orgánov štátnej správy. Medzi tieto orgány štátnej správy možno zahrnúť i Ministerstvo zdravotníctva, ktoré k celkovej dokumentácii priloží i svoje rozhodnutie o povolení výnimky (jej náležitosti sú upravené v § 23 ods. 4 smerníc č. 17/1970 Vestníka Ministerstva zdravotníctva SSR).

Subjektívne stanovisko navrhovateľa (pacienta) o nutnosti jeho liečby v zahraničí nemôže preto nahrádzať návrh na liečenie spracovaný príslušným lekárom, v ktorom zohľadňuje všetky požadované náležitosti takéhoto druhu liečenia.

Požiadavke navrhovateľa byť liečený v zahraničí, preto nezodpovedá povinnosť zdravotníckych a štátnych orgánov jej vyhovieť. Spomenutý § 67 ods. 1 zákona o starostlivosti o zdravie ľudu uvádza ohľadom postupu Ministerstva zdravotníctva, že toto môže vyslať chorého na liečenie do cudziny.

Z uvedených dôvodov Ústavný súd Slovenskej republiky rozhodol tak, ako je to uvedené vo výrokovej časti tohoto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podľa článku 133 Ústavy Slovenskej republiky podať opravný prostriedok.

V Košiciach dňa 7. septembra 1993

Za správnosť vyhotovenia

Doc. JUDr. Ján K l u č k a, CSc.